भीष्मादवाप्य चास्त्राणि द्रोणाद्रामात् कृपात्तथा । अस्त्रैः समत्वं सम्प्राप्य रुक्मिकर्णार्ज्जुनाच्युतैः ।
इयेष द्वारकां हन्तुं कृत्स्नां जेतुञ्च मेदिनीं । निवारितस्ततः प्राज्ञैः सुहृद्भिर्हितकाम्यया ।
वैरानुबन्धमुत्सृज्य स्वराज्यमनुशास्ति यः । स सारङ्गध्वजः पाण्ड्यश्चन्द्ररश्मिनिभैर्हयैः ।
वैदूर्य्यजालसञ्छन्नैर्वीर्य्यद्रविणमाश्रितः । दिव्यं विस्फारयंश्चापं द्रोणमभ्यद्रवद्बली । १०२०
आटरूषकवर्णाभा हयाः पाण्ड्यानुयायिनां । अवहन् रथमुख्यानामयुतानि चतुर्द्दश ।
नानावर्णेन रूपेण नानाकृतिमुखा हयाः । रथचक्रध्वजं वीरं घटोत्कचमुदावहन् ।
भरतानां समेतानामुत्सृज्यैको मतानि यः । गतो युधिष्ठिरं भक्त्या त्यक्त्वा सर्व्वमभीप्सितं ।
लोहिताक्षं महाबाहुं बृहन्तं तमरिध्वजाः । महासत्त्वा महाकायाः सौवर्णस्यन्दने स्थितं ।
सुवर्णवर्णा धर्म्मज्ञमनीकस्थं युधिष्ठिरं । राजश्रेष्ठं हयश्रेष्ठाः सर्व्वतः पृष्ठतोऽन्वयुः । १०२५
वर्णैरुच्चावचैरन्यैः सदश्वानां प्रभद्रकाः । सन्यवर्त्तन्त युद्धाय बहवो देवरूपिणः ।
ते यत्ता भीमसेनेन सहिताः काञ्चनध्वजाः । प्रत्यदृश्यन्त राजेन्द्र सेन्द्रा इव दिवौकसः ।
प्रत्यरोचत तान् सर्व्वान् धृष्टद्युम्नः समागतान् । सर्व्वाण्यति च सैन्यानि भारद्वाजो व्यरोचत ।
अतीव शुशुभे तस्य ध्वजः कृष्णाजिनोत्तरः । कमण्डलुर्म्महाराज जातरूपमयः शुभः ।
ध्वजन्तु भीमसेनस्य वैदूर्य्यमणिलोचनं । भ्राजमानं महासिंहं राजतं दृष्टवानहं । १०३०
ध्वजन्तु कुरुराजस्य पाण्डवस्य महौजसः । दृष्टवानस्मि सौवर्णं सोमं ग्रहगणान्वितं ।
मृदङ्गौ चात्र विपुलौ दिव्यौ नन्दोपनन्दकौ । यन्त्रेणाहन्यमानौ च सुस्वनौ हर्षवर्द्धनौ ।
शरभं पृष्ठसौवर्णं नकुलस्य महाध्वजं । अपश्याम रथेऽत्युग्रं भीषणार्थमवस्थितं ।
हंसस्तु राजतः श्रीमान् ध्वजे घण्टापताकवान् । सहदेवस्य दुर्द्धर्षो द्विषतां शोकवर्द्धनः ।
पञ्चानां द्रौपदेयानां प्रतिमाध्वजभूषणं । धर्म्ममारुतशक्राणामश्विनोश्च महात्मनोः । १०४५
अभिमन्योः कुमारस्य शार्ङ्गपक्षी हिरण्मयः । रथे ध्वजवरो राजंस्तप्तचामीकरोज्ज्वलः ।
घटोत्कचस्य राजेन्द्र ध्वजे गृध्रो व्यरोचत । अश्वाश्च कामगास्तस्य रावणस्य यथा पुरा ।
माहेन्द्रञ्च धनुर्द्दिव्यं धर्म्मराजे युधिष्ठिरे । वायव्यं भीमसेनस्य धनुर्द्दिव्यमभून्नृप ।
त्रैलोक्यरक्षणार्थाय ब्रह्मणा सृष्टमायुधं । तद्दिव्यमजरञ्चैव फाल्गुनार्थाय वै धनुः ।
वैष्णवं नकुलार्थाय सहदेवाय चाश्विनं । घटोत्कचाय पौलस्त्यं धनुर्द्दिव्यं भयानकं । १०४०
रौद्रमाग्नेयकौवेर्य्यं याम्यं गिरिशमेव च । पञ्चानां द्रौपदेयानां धनूरत्नानि भारत ।
रौद्रं धनुर्वरं श्रेष्ठं लभे यं रोहिणीसुतः । तं तुष्टः प्रददौ रामः सौभद्राय महात्मने ।
एते चान्ये च बहवो ध्वजा हेमविभूषिताः । तत्रादृश्यन्त शूराणां द्विषतां शोकवर्द्धनाः ।
तदभूद्ध्वजसम्बाधमकापुरुषसेवितं । द्रोणानीकं महाराज पटे चित्रमिवार्पितं ।
शुश्रुवुर्नामगोत्राणि वीराणां संयुगे तदा । द्रोणमाद्रवतां राजन् स्वयम्वरमिवाहवे । १०४५
इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्व्वणि संशप्तकवधपर्व्वणि ध्वजादिकथने त्रयोविंशोऽध्यायः ॥ २३ ॥